

Sygn. akt V Ca 2672/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Miśkowiec
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2012 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni(...) w W.

przeciwko H. N.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego(...)w Warszawie

z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt XVI C 319/12

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu treść:

I. zasądza od H. N. na rzecz (...) Spółdzielni (...) w W. kwotę 7.089,30 (siedem tysięcy osiemdziesiąt dziewięć złotych 30/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 9 września 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od H. N. na rzecz (...) Spółdzielni (...) w W. kwotę 1.450 (tysiąc czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od H. N. na rzecz (...) Spółdzielni (...) w W. kwotę 955 (dziewięćset pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

V Ca 2672/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od H. N. kwoty 7,089,30 zł. z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem spłaty kredytu inwestycyjnego, zaciągniętego przez pozwanego na wybudowanie lokalu.

W dniu 12 września 2011 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany H. N. złożył sprzeciw w którym zaskarżył nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że zapłacił pełną kwotę kredytu inwestycyjnego, zgodnie z umową nr(...), a dochodzona pozewem kwota jest wynikiem wykonanych pomiarów geodezyjnych i nie stanowi części wkładu budowlanego, co czyni pozew bezpodstawnym. Ponadto powód zarzucił, iż postanowienia zawarte w § 6 umowy stanowią niedozwolone klauzule umowne, wpisane do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Konkurencji i Konsumentów.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wywiodła, iż spółdzielcze umowy o wybudowanie lokalu są umowami różniącymi się od umów realizowanych w systemie deweloperskim, a koszt wybudowania budynku jest kosztem rzeczywistym i w przypadku, gdy koszt ten jest wyższy aniżeli wpłata, dokonana przez nabywcę, to musi on pokryć zaistniałą różnicę. W tej sytuacji, zdaniem powoda, wyliczony po ostatecznym rozliczeniu koszt jest wkładem budowlanym, który nabywca musi zapłacić, zgodnie z art. 18 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Nadto powód wskazał, że podpisana przez pozwanego umowa przewidywała, że zmiana powierzchni użytkowej lokalu ma wpływ na wysokość wkładu budowlanego, a zatem pozwany znał zasady obowiązujące przy rozliczaniu kosztów budowy.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy (...): I. powództwo oddalił; II. zasądził od (...)Spółdzielni (...)w W.na rzecz H. N.kwotę 1200 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń i rozważań poczynionych przez Sąd I instancji.

W dniu 6 grudnia 2007 roku H. N. zawarł z (...) Spółdzielnią (...) siedzibą w W. umowę Nr (...) o budowę lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w W. o powierzchni 72,42 m⁽²⁾ i miejsca postojowego nr (...) położonego w tym budynku.

Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 zd. 1 umowy, rozliczenie kosztów budowy przed odbiorem budynku miało być dokonane w oparciu o koszt wstępny. Paragraf 6 ust. 2 zd. 1 umowy stanowił, iż strony dopuszczają możliwość zmiany powierzchni lokalu z przyczyn architektoniczno - konstrukcyjnych. Stosownie do § 6 ust. 3 umowy, zmiana powierzchni użytkowej lokalu będzie miała wpływ na wysokość wkładu budowlanego.

W piśmie z dnia 22 lipca 2009 r. (...) poinformowała H. N., że powierzchnia użytkowa lokalu mieszkalnego nr (...), na podstawie wykonanych pomiarów geodezyjnych (z natury) wynosi 73,40 m⁽²⁾, tj. o 0,98 m⁽²⁾ więcej od określonej w § 1 ust. 4 ww. umowy Nr (...). Wobec powyższego Spółdzielnia zwróciła się do H. N. o dokonanie na jej konto wpłaty 7 089,30 złotych, w tym - powołując się na § 4 ust. 1 i § 6 ust. 3 ww. umowy: kwoty 6 815,90 złotych - tytułem uzupełniania różnicy, jaka powstała pomiędzy kwotą wpłaconej już przez niego zaliczki na wkład budowlany, a ostateczną wysokością tego wkładu oraz - powołując się na § 11 ust. 1 Statutu Spółdzielni: kwoty 273,40 złotych - tytułem opłaty na działalność społeczno - wychowawczą, wynoszącej 1 zł/ m⁽²⁾ oraz 200 zł od jednego miejsca postojowego.

Pismem z dnia 14 stycznia 2010 r. (...) zawiadomiła H. N., że w związku z podjęciem przez organy Spółdzielni uchwały w sprawie ostatecznego rozliczenia kosztu budowy ww. budynku przy ulicy (...) i ustalenia kosztu budowy lokali mieszkalnych oraz miejsc postojowych, ostateczny koszt budowy położonych w ww. budynku: lokalu nr (...) i miejsca postojowego nr (...), wyniósł łącznie 501.615 złotych. W powyższym piśmie Spółdzielnia poinformowała H. N., iż wobec dokonania przez niego wpłaty wkładu budowlanego w kwocie 495 245 złotych, jest on obowiązany do uiszczenia pozostałej części wkładu budowlanego w kwocie 6.815,90 złotych, a ponadto - opłaty na działalność społeczno - wychowawczą w kwocie 273,40 złotych, tj., łącznie - 7.089,30 złotych. Wobec nieuiszczenia przez H. N. powyższej kwoty Spółdzielnia skierowała do niego kolejne dwa pisma w tym przedmiocie.

Na wstępie rozważań Sąd Rejonowy zaznaczył, iż w niniejszym postępowaniu rozstrzygnięcia wymagała kwestia zasadności twierdzenia pozwanego, że postanowienie zawarte w § 6 umowy Nr (...), stanowiące podstawę roszczenia powoda, miało charakter tzw. klauzuli abuzywnej. Nadto istotne dla rozstrzygnięcia było rozważenie, czy powód udowodnił w toku niniejszego procesu, że przysługuje mu wobec pozwanego wierzytelność w kwocie 273,40 złotych z tytułu przewidzianej w § 11 ust. 1 Statutu Spółdzielni opłaty na działalność społeczno - wychowawczą.

W ocenie Sądu I instancji, zawarte w § 6 ust. 2 zawartej przez strony ww. umowy postanowienie, zgodnie z którym: „Strony dopuszczają możliwość zmiany powierzchni lokalu z przyczyn architektoniczno - konstrukcyjnych” stanowiło niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c.

W prowadzonym przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod poz. nr 2404 od dnia 5 lipca 2011 r. znajduje się zapis w brzmieniu: „Strony dopuszczają możliwość nieznacznej zmiany powierzchni lokalu, tarasu, komórki przygarażowej, których dotyczy Niniejsza Umowa z przyczyn architektoniczno-konstrukcyjnych lub odchyłek wykonawczych.” Z uwagi na fakt, iż powyższa klauzula jest tożsama znaczeniowo z powołaną wyżej treścią § 6 ust. 2 umowy łączącej strony niniejszego procesu, Sąd Rejonowy uznał, iż przedmiotowe postanowienie umowne jest bezskuteczne, a w konsekwencji – nie wiąże pozwanego. Sąd uznał przy tym, że powód nie wykazał w toku procesu, jakoby powyższe postanowienie umowne zostało indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Zgodnie zaś z przepisem art. 385¹ § 4 k.c., ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na stronie powodowej. W szczególności, zdaniem Sądu Rejonowego, dowodem na powyższą okoliczność nie jest sam fakt podpisania przez pozwanego przedmiotowej umowy i to, że znał ustalone przez Spółdzielnię zasady rozliczania kosztów budowy.

W ocenie Sądu I instancji niezasadny jest przy tym podnoszony przez powoda zarzut, jakoby zakaz stosowania wyżej powołanej klauzuli w umowach dotyczył jedynie umów zawieranych przez deweloperów, nie zaś - przez spółdzielnie mieszkaniowe. Należy bowiem wskazać, iż w prowadzonym przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod pozycją nr 2621 od dnia 19 października 2010 r. znajduje się zapis w brzmieniu: „Wstępny koszt budowy lokalu może ulec zmianie w trakcie realizacji inwestycji z przyczyn niezależnych od Spółdzielni, których nie można było przewidzieć w chwili zawarcia umowy.” Należy przy tym podkreślić, że powyższa klauzula została uznana za niedozwolone postanowienie umowne na skutek wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 7 kwietnia 2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt XVII Amc 106/11 (Lex nr 1129394), w której stroną pozwaną była właśnie spółdzielnia mieszkaniowa.

Nadto Sąd Rejonowy zaznaczył, iż w umowie łączącej strony na gruncie niniejszej sprawy znajduje się postanowienie zbliżone w swej treści do powyższej klauzuli abuzywnej (§ 4 ust. 1: „Rozliczenie kosztów budowy przed odbiorem Budynku będzie dokonane o koszt wstępny. Spółdzielnia zawiadomi Członka o ewentualnej różnicy.”)

Zdaniem Sądu I instancji, wobec powyższego nie ulegało wątpliwości, iż także w umowach zawieranych przez spółdzielnie mieszkaniowe niedozwolone jest stosowanie postanowień, które po zakończeniu budowy skutkowałyby powstaniem po stronie nabywcy lokalu obowiązku zapłaty kwoty - w wysokości nieznanej w chwili zawierania umowy - w przypadku, gdyby po wybudowaniu budynku okazało się, że powierzchnia danego lokalu jest większa, niż ustalono w umowie. Niezależnie bowiem od tego, czy postanowienie powyższego rodzaju zostanie zawarte w umowie z deweloperem, czy spółdzielnią mieszkaniową, kreuje ono - niedopuszczalne w świetle ww. wpisów w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone - przyszłe potencjalne zobowiązanie nabywcy lokalu do pokrycia kosztów w nieokreślonej wysokości. W tej sytuacji nie ulegało wątpliwości, że postanowienie zawarte w § 6 ust. 2 ww. umowy kształtowało obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, naruszając jego interesy.

Sąd Rejonowy uznał zatem, iż wobec nieskutecznego zastrzeżenia w umowie możliwości zmiany powierzchni należącego do pozwanego lokalu z przyczyn architektoniczno - konstrukcyjnych, po stronie powoda nie powstała

wierzytelność w stosunku do pozwanego, w oparciu o § 6 ust 3 w zw. z § 4 ust. 3 lit. a umowy, zgodnie z którym tego rodzaju zmiana powierzchni miała wpływ na wysokość wkładu budowlanego.

W ocenie Sądu I instancji nietrafne jest także stanowisko powoda, według którego o zasadności żądania pozwu świadczy treść art. 18 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119 poz. 1116 j.t. z późn. zm.).

Z powyższego przepisu istotnie wynika, że członek spółdzielni ubiegający się o ustanowienie odrębnej własności lokalu (na gruncie niniejszej sprawy - pozwany), wnosi wkład budowlany w wysokości odpowiadającej całości kosztów budowy przypadających na jego lokal (art. 18 ust. 2 zd. 1 ww. ustawy). Tym niemniej, ust. 1 pkt 4 powyższego artykułu stanowi, że umowa o budowę lokalu zawarta przez Spółdzielnię z jej członkiem powinna m.in. zawierać określenie powierzchni lokalu. Z analizy powyższych przepisów wynika zatem, iż wskazana w umowie powierzchnia lokalu jest stałą cechą lokalu, która nie powinna ulegać zmianom, chyba, że w drodze porozumienia stron umowy. Pośrednim potwierdzeniem słuszności takiej wykładni powyższych przepisów jest również brzmienie wpisanej do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone ww. klauzuli umownej, w myśl której strony dopuszczają możliwość nieznaczącej zmiany powierzchni lokalu z przyczyn architektoniczno-konstrukcyjnych.

Na marginesie Sąd Rejonowy podkreślił, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy, roszczenie powoda ewentualnie mogłoby okazać się zasadne, gdyby w toku procesu powód udowodnił zaistnienie przesłanek, o których mowa w art. 405 i nast. k.c., regulujących odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Pomiędzy stronami było bowiem bezsporne, że pozwany korzysta z mieszkania o nieco większej powierzchni, niż wynikało to z zawartej przez niego ze Spółdzielnią umowy.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie także w pozostałym zakresie, tj. w części dotyczącej żądania zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego kwoty 273,40 złotych tytułem opłaty na działalność społeczno - wychowawczą, wynoszącej 1 zł/ m² oraz 200 zł od jednego miejsca postojowego. Powód nie przedłożył żadnych dowodów na istnienie po stronie pozwanego zobowiązania do zapłaty ww. kwoty na rzecz Spółdzielni. W szczególności nie przedstawił w toku postępowania statutu (...), którego § 11 ust. 1 powoływał jako podstawę dochodzonego od powoda roszczenia w wyżej wskazanej kwocie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. II sentencji, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła powódka, zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki 7.089,30 zł z odsetkami do daty złożenia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Orzeczeniu zarzuciła: 1.) naruszenie prawa materialnego, polegające na niezastosowaniu art. 4 ust. 3 zw. z art. 18 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w związku z art. 18 ust. 7 ustawy Prawo spółdzielcze, poprzez bezpodstawne uznanie, że spółdzielnia mieszkaniowa nie jest uprawniona do żądania zapłaty tytułem ostatecznego rozliczenia kosztów budowy oraz uzupełnienia wkładu budowlanego do pełnej wysokości kosztów wybudowania lokalu, podczas gdy spółdzielnia mieszkaniowa ma prawo żądać uzupełnienia wkładu budowlanego do chwili ustanowienia odrębnej własności lokalu, 2.) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy polegające na naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c., poprzez pominięcie dowodu ze znajdującej się w aktach sprawy uchwały nr (...) Rady Nadzorczej(...) z dnia 24 lutego 2004 r. ustalającej zasady rozliczenia kosztów budowy inwestycji, w której znajduje się lokal Pozwanego i zasady ponoszenia ich przez członków spółdzielni, podczas gdy zgodnie z art. 18 ust. 5 ustawy Prawo spółdzielczego uchwała ta była dla Pozwanego wiążąca. Na wypadek uznania zarzutów nr I i II za bezzasadne, zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił: 3.) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik

sprawy, a polegające na naruszeniu art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz w związku z art. 210 § 1 k.p.c. oraz i w efekcie niezastosowanie art. 405 k.c., 4.) naruszenie prawa materialnego, polegające na niezastosowaniu art. 405 k.c., podczas gdy z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego jasno wynika, że Pozwany otrzymał od Powoda korzyść majątkową bez podstawy prawnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu.

Na wstępie oceny wywiedzonego środka zaskarżenia należało podnieść, co zakreślało ramy procesu, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionował li tylko zasadność dochodzonej zapłaty z tytułu różnicy w powierzchni lokalu wywodząc zapłatę całego wkładu, a także zapis stanowiący klauzulę abuzywną. W dalszym toku procesu, strona bierna kwestionuje żądanie pozwu co do zasady, nie zgłaszając zarzutów co do jego wysokości.(vide rozprawa z dnia 4 lipca 2012 r.).

Przedmiotowe postępowanie toczyło się i zostało rozpoznane w ramach postępowania uproszczonego, zatem zastosowanie miał rygor wynikający z dyspozycji art. 505⁵ k.p.c. stanowiący, iż okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w pozwie, odpowiedzi na pozew, na pierwszym posiedzeniu przeznaczonym na rozprawę lub w sprzeciwie od wyroku zaocznego mogą być rozpoznawane tylko wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła ich powołać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później.

Powódka dochodziła zapłaty wskazując jako podstawę żądania wywiedzioną w zawiadomieniu skierowanym do pozwanego w dniu 14 stycznia 2010 r., art. 18.4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz uchwałę Rady Nadzorczej nr. 5 podjętą w dniu 24 lutego 2004 r. oraz nr. 18 z dnia 24 maja 2005 r., a także uchwałę nr. 24 podjętą przez zarząd powódki w dniu 23 grudnia 2009 r. w przedmiocie ostatecznego rozliczenia.

Podkreślenia wymaga, iż skoro art. 18 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych

przewidując zobowiązanie członka w umowie o budowę lokalu do wniesienia wkładu budowlanego, jednocześnie w ust. 1 pkt 3 przewiduje umieszczenie w tej samej umowie zasad ustalania wysokości kosztów budowy, to tak samo jak w przypadku wkładu mieszkaniowego należy przyjąć, że wysokość wkładu budowlanego określonego w umowie o budowę lokalu ma jedynie charakter wstępny. Jego ostateczna wysokość zostanie określona po zakończeniu budowy i rozliczeniu zadania inwestycyjnego. Przyjęcie innej koncepcji musiałoby być sprzeczne z określaniem zasad ustalania wysokości kosztów budowy w umowie o budowę lokalu. Zwłaszcza, że w umowie łączącej strony w jej § 2 pkt. 2 strony ustaliły tzw. zaliczkę na wkład budowlany ustaloną w oparciu o planowany wstępny koszt budowy netto.

Podnieść należało także, że wkład budowlany może być wniesiony w całości w gotówce przed zakończeniem budowy i zaraz po ustaleniu ostatecznych kosztów zadania inwestycyjnego, lub może być w części pokryty kredytem bankowym zaciągniętym przez spółdzielnię na pokrycie kosztów budowy. Wówczas, zgodnie z art. 18 ust. 2 u.s.m., członek obowiązany jest do spłaty tego kredytu wraz z odsetkami w części przypadającej na jego lokal, co wywodziła powódka w pozwie, podnosząc fakt spłaty kredytu inwestycyjnego zaciągniętego na budowę lokalu pozwanego.

Skoro ustalone w umowie o budowę koszty budowy lokalu mają charakter wstępny, a ich ustalenie następuje w ostatecznym rozliczeniu kosztów budowy, dokonywanym po zakończeniu zadania inwestycyjnego, to po dokonaniu takiego rozliczenia w ocenie Sądu II instancji, członek może zostać zobowiązany do dopłat.

Zważyć także w tym miejscu należało, że oświadczenie zarządu w sprawie ostatecznego rozliczenia jest wiążące, zatem w stanie faktycznym sprawy brak było podstaw do jego zakwestionowania, albowiem zarzutów w tym przedmiocie pozwany nie wywiódł.

W istocie wskazane przez Sąd I instancji zapisy umowy łączącej strony zostały zakwestionowane, ale strony obowiązują przepisy powołanej ustawy oraz akty wewnętrzne stanowiące przez organy Spółdzielni. W punkcie 4.1

Zasad finansowania i rozliczania kosztów budowy stanowi się, iż podstawę do wyliczenia kosztu budowy lokali mieszkalnych stanowi średni jednostkowy koszt budowy 1 m² powierzchni użytkowej lokali. Zatem w oparciu o podstawę faktyczną i prawną dochodzonego roszczenia wywodzoną na podstawie powołanego powyżej art. 18 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz uchwały nr. 5 podjętą przez Radę Nadzorczą oraz podjętą przez zarząd w przedmiocie ostatecznego rozliczenia, a także powołane powyżej zasady finansowania i rozliczania kosztów budowy Sąd Okręgowy uznał za zasadne dochodzone pozwem roszczenie, którego wartość wynika z powołanej powyżej uchwały nr. 24 w przedmiocie ostatecznego rozliczenia wkładu budowlanego w kwocie 6.815,90 zł.

Żądanie zapłaty kwoty 273,40 zł. podlegało uwzględnieniu, albowiem strona bierna procesu nie podniosła w sprzeciwie żadnego zarzutu negującego obowiązek zapłaty tej wartości, stanowiącej tzw. opłatę wychowawczą. Wręcz przeciwnie, pozwany potraktował kwotę dochodzoną pozwem tj. 7.089,30 zł. jako żądanie zapłaty tytułem zwiększonej powierzchni lokalu. Zatem w istocie nie zakwestionował nie tylko wysokości ale i zasadności opłaty stanowiącej część żądania pozwu w kwocie 273,40 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych zapadło zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c., bowiem niewątpliwie obowiązek zapłaty zasądzonych z dwóch różnych tytułów kwot istniał przed żądaną datą pozwu tj. 9 września 2011 r., zatem data późniejsza naliczenia odsetek za zwłokę w zapłacie żądanej kwoty uzasadnia żądanie pozwu także w tej części.

Zatem zaskarżony wyrok podlegał zmianie poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. w kwocie 1.450 zł. stanowiącej opłatę od pozwu w kwocie 250 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 1.200 zł. obliczonego na podstawie § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekając o kosztach procesu za drugą instancję według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca proces tj. pozwany zobowiązana jest do zwrotu kosztów przeciwnikowi tj. powódce. Zasądzoną kwotę stanowi 955 zł tytułem opłaty od apelacji w kwocie 355 zł. oraz wynagrodzenia pełnomocnika powódki, obliczonego od wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 12. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.